

מ"ת 8748/01/18 - מדינת ישראל נגד חמאד אלטלאקה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 8748-01-18 מדינת ישראל נ' אלטלאקה (עציר)

לפני כבוד השופטת צפורה משה

המבקשת:

נגד

מדינת ישראל - ע"י ב"כ עוה"ד נאווה עוז

חמאד אלטלאקה (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד מינאווי, מטעם
הסנגוריה הציבורית

המשיב:

החלטה

בפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב, חמאד אלטלאקה וזאת עד לתום ההליכים, לפי סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "סעיף 21 לחוק המעצרים"), זאת, בד בבד עם הגשת כתב אישום נגדו המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, פקיעת רישיון נהיגה מיום 4/8/16 (כשנה וחצי) ונהיגה ללא ביטוח.

על פי הנטען בבקשה, העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום מקימות עילת מעצר, שכן קיים חשש סביר כי שחרורו יסכן את ביטחון הציבור והמשתמשים בדרך, זאת גם לאור עברו התעבורתי והפלילי המכביד.

עמוד 1

המשיב מתנגד לבקשה ומבקש לשחררו לאלתר שחרור מלא, תוך שהוא חוזר וטוען במהלך הדיונים כי לא נהג ברכב אלא אחר, לטענתו בתיק נפלו פגמים אשר יש בהם הן כדי לכרסם בראיות ולחילופין בעילת המסוכנות וכי יש להורות על שחרורו גם בשל נסיבותיו האישיות שכן הוא מטפל בשלושת ילדיו לבדו כאשר שניים מהם קטינים ואחת מטופלת במוסד.

לאחר עיון בחומר הראיות ובחינת מכלול הנימוקים ובכלל זה נסיבותיו האישיות של המשיב, מצאתי לנכון להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים מהנימוקים שיפורטו להלן.

להלן הנימוקים:

על פי הנטען בבקשה הוגש כנגד המשיבכתב אישום, המייחס לו כי נהג רכב פרטי שמספרו 6829750 (להלן: "רכב המשיב"), ביום 21/1/18 בכביש 20 לכיוון צפון לפני מחלף רוקח.

עת נעצר רכב המשיב לביקורת שוטרים בשול הדרך, נצפה המשיב מתחלף עם נוסע אחר שהיה עמו ברכב, תוך שהוא מבקש ממנו בשפה הערבית שלא יחשוף את העובדה כי המשיב הוא זה שנהג.

אותה עת נהג המשיב בהיותו פסול בידעין למשך 36 חודשים בתיק 1496-02-15 מבית משפט לתעבורה פתח תקווה מיום 10.1.17, אשר ניתן בנוכחותו וכן רישיון נהיגתו פקע. המשיב הפקיד רישיון עוד באותו יום. (להלן: "תיק פתח - תקווה").

כמו כן, המשיב נפסל מלנהוג למשך 24 חודשים בתיק 1533-02-13 מבית משפט לתעבורה תל אביב מיום 24/3/13 וזאת בהיעדרו. (להלן: "תיק תל-אביב") המשיב לא הפקיד רישיונו.

עוד נטען בכתב האישום, כי המשיב נהג ללא רישיון נהיגה תקף (פקע ביום 4/8/16) וללא ביטוח.

נגד המשיב תלוי ועומד מאסר מותנה חב הפעלה של 12 חודשים אשר הוטל ביום 19/3/09 בתיק 2722-08 בבית משפט שלום בפתח תקווה ואשר הוארך בשנתיים נוספות בתיק פתח תקווה.

המשיב נוהג משנת 1995 ולחובתו 20 הרשעות תעבורתיות ביניהן נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות וללא רישיון נהיגה, עבירה נוספת של נהיגה בשכרות משנת 2013 וכן עבירה נוספת של נהיגה בפסילה משנת 2001, עבירות של נהיגה ללא רישיונות תקפים ועבירות בטיחותיות שונות.

לטענת המבקשת מדובר ברצידיביסט, פורע חוק, אשר מזלזל בצורה מחפירה בהחלטות בית משפט, נוהג פעם אחר פעם בפסילה וזה לו המקרה השלישי, הנאשם לא מהסס להכשיל שוטרים ולשבש הליכים בכך שהתחלף עם אדם אחר ומשדל אותו לבצע דבר עבירה.

המשיב נידון בעברו לעונשים כבדים בגין עבירה דומה אך לא למד את הלקח.

לאור חומרת העבירות המיוחסות למשיב, נסיבות האירוע עברו הפלילי והתעבורתי המכביד ויחסו המזלזל להחלטות בית משפט, מסוכנותו כאמור הינה ברורה ומוחשית ושחרורו עלול לפגוע באינטרס ציבורי חשוב, משכך מתבקש בית המשפט להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

מהלך הדיונים בבית המשפט:

בדיון מיום 21/1/18 התבקשה דחיה על ידי ההגנה, זאת לצורך לימוד חומר החקירה בשל גרסת המשיב ולפיה לא נהג ברכב.

עוד באותו דיון טען המשיב כי לא נהג ברכב וכי הוא מבין עברית היטב.

בהחלטתי מאותו יום ולאחר עיון בחומר החקירה והתרשמותי כי קיימות ראיות לכאורה המספיקות לשלב זה, כמו גם קיומה של עילת מסוכנות אשר לא ניתן היה לאיינה בחלופות מעצר, זאת בשים לב גם להסכמת ההגנה הוריתי על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

בדיון מיום 23/1/18 שב והכחיש המשיב כי נהג ברכב וטען כי אינו מבין מדוע הוא פה.

בתחילת הדיון מסרה ההגנה לפרוטוקול כי סברה כי לדיון היום יגיעו עדי תביעה, אך משעה שאלו לא הגיעו הסבירה למשיב כי לא נותרה בידי ההגנה הברירה אלא להסכים לקיומן של ראיות לכאורה וכי לטעמה על ההגנה להתמקד בשלב זה בעילת המסוכנות.

בהעדר אפשרות להציע חלופות מעצר הסכימה ההגנה למעצר המשיב עד להחלטה אחרת לצורך שליחתו לתסקיר מעצר אשר יבחן חלופות מעצר לרבות בתנאי איזוק אלקטרוני.

(בהערת אגב יצוין כי סברת ההגנה בעניין הגעת עדי התביעה לדיון לא הייתה ברורה לי לאור מהות הדיון שבפניי, שכן עסקינן בבקשת מעצר ולא בהליך הוכחות בתיק העיקרי).

המשיב ציין לפרוטוקול כי הוא שומע את דברי ב"כ אך בחוסר ברירה הוא מסכים.

המשיב ציין כי הוא גרוש אב ל- 3 ילדים המתגורר אצל אמו עם ילדיו, כאשר שניים מהם קטינים מטופלים על ידי אמו ואילו בת נוספת הינה נכה השוהה במוסד טיפולי סגור בחיפה.

לאור האמור קבעתי כי בהמשך להחלטתי הקודמת ולאור הצהרת ההגנה בשלב זה כי היא מסכימה לקיומן של ראיות לכאורה המשיב יהיה עצור עד להחלטה אחרת תוך הפניית הצדדים להידברות ביניהם לאור טענת המשיב כי לא הוא זה שנהג ברכב.

עוד קבעתי למען הסר ספק, כי יש מקום לבחינה נוספת של חומר הראיות וזאת על אף דיון לשלב זה על מנת שלא ייגרם למשיב חלילה נזק בלתי הפיך, כמו גם הצורך בתסקיר שירות המבחן בדחיפות, זאת גם בשל נסיבותיו האישיות של המשיב.

הדיון נקבע להמשך ליום 29/1/18 כאשר ביום 28/1/18 הוגשה לתיק מטעם שירות המבחן בקשת דחייה של שבוע בהכנת התסקיר זאת בשל העומס.

על אף האמור הדיון התקיים במועדו ולא הוריתי על דחייתו.

בדיון מיום 29/1/18 הודיעה הסניגוריה הציבורית על חילופי סניגורים מטעמה בתיק.

עו"ד מינאווי החליף את עו"ד שני דבש בייצוג המשיב.

עו"ד מינאווי, טען כי נפגש עם המשיב בתא המעצר וזה חזר וטען כי לא נהג ברכב אלא נוסע אחר בשם **סולימן אלטורי** (להלן: "**סולימן**") ואילו המשיב היה ברכב אך ורק בתור נוסע.

לטענתו, אף עבר עם המשיב על חומר הראיות אשר זועק לחפותו ומשכך, ההגנה אינה מסכימה לקיומן של ראיות לכאורה זאת בשל פגמים לא מעטים ומחדלים המלמדים על חולשתן וספק אם המבקשת תוכל להתגבר עליהם.

ראה: עמ' 7 לפרוטוקול החל משו' 7.

טענות המשיב:

בפתח הדברים אציין כי טענות ב"כ המשיב שובות לב ככל שיהיו, אין מקומן בשלב זה של הדיון ואין בהם אף לטעמי בכדי לכרסם בעילת המסוכנות, מכל מקום מקומן אם בכלל, להתברר בהליך העיקרי.

להלן בתמצית טענות ב"כ המשיב.

הסניגור המלומד מיקד טענותיו בכך כי בתיק קיימים שני עדים המפלילים את המשיב ומסבכים אותו במיוחס לו בכתב האישום אך בעדותם של אילו נפלו פגמים היוורדים לשורשו של עניין ואין בהם די גם לא לשלב זה של ראיות לכאורה.

1. **ע/ת 5** (על פי כתב האישום - צ.מ.) (מר **פארס אבו עיידה** (להלן: "**פארס**") נחקר וציין בהודעתו כי אינו קורא עברית, אך החקירה עליה חתם העד מתועדת בשפה העברית, זאת על אף שהחוקר מציין כי החקירה תתנהל בשפה הערבית.

2. קיימת סתירה בין עדותו של פארס לבין דו"ח הפעולה של **ע/ת 1** השוטר רס"ל **רחאל עבדאללה** מיום 21/1/18 (להלן: "**רחאל**") באשר לאופן בו נעצר רכבו של המשיב על ידי המשטרה:

פארס מוסר בעדותו כי השוטר **סימן** להם לעצור ואילו על פי דו"ח הפעולה השוטר ציין כי **כרז** להם לעצור וכי יש הבדל בין סימון לכריזה.

3. סרובו של **פארס** לעשות עימות עם המשיב לאחר שהוצע לו על ידי ראש מחלקת החקירות בתיק, תוך שהוא מנמק זאת בחששו מהעד שהוא עבריין יש בו כדי להחליש את עדותו המסבכת של **פארס**.

4. בתיק נגבתה הודעה ממר סולימן אשר טען כי הוא זה שנהג ברכב, בעדות זו יש בה כדי לתמוך ולחזק את גרסת המשיב, על אף זאת העד אינו מופיע כעד תביעה ברשימת העדים בכתב האישום.

5. מזכרו של ע/ת 8 השוטר **גל יעיש**, השוטר הנוסף שהיה בניידת עם השוטר **רחאל** לוקה בחוסר ראייתי באשר הוא מציין כי ראה מי נהג ברכב אבל לא מציין מי וכי הרכב המעורב עצר רחוק מאוד מן הניידת.

6. דו"ח הפעולה של **השוטר רחאל** אינו מציין שהניידת נעצרה רחוק מהרכב של המשיב כפי שציין באוזניו המשיב, כמו כן, הדו"ח אינו מציין על סמך מה זיהה את המשיב ואינו מציין "קשר עין רצוף".

בשלב זה נשאל המשיב לשאלת בית משפט, כיצד זה הוא מחזיק ברכב בהיותו פסול מלנהוג? ועל כך השיב כי יש לו ילדה במוסד בחיפה אשר הוא הולך לבקרה עם הרכב וכי יש לו נהג שאומר שנהג.

ראה : עמ' 9 לפרו' שו' 22 ואילך.

ב"כ המשיב הפנה לפסיקה ולפיה גם בשלב זה בו די בראיות לכאורה, על בית המשפט לבחון כשלים ראייתיים אשר יש בהם בהכרח כדי להשליך על קיומה של עילת המעצר, אם בכלל.

באשר לעילת המעצר כנגד המשיב:

בעניין זה טען ב"כ המשיב כי על בית המשפט לבחון את עילת המסוכנות על רקע המחדלים שהוצגו ומשעה שיש כאלה הרי שיש בהם כדי לכרסם גם בקיומה של עילת המסוכנות.

עוד ציין כי באשר לעברו הפלילי הרי שמדובר בעבירה ישנה משנת 2009 עליה המשיב הורשע רק בשנת 2014 ומשכך עילת המסוכנות לא מתקיימת בעניינו.

באשר לחלופת מעצר ראויה:

לשאלת בית המשפט, לא היה בידי ב"כ המשיב להציע גם באותו שלב מפקח/ערב, גם לא לצורך בחינת איזוק אלקטרוני או חלופות מעצר אחרות אם בכלל.

טיעוני ב"כ המבקשת:

התובעת המלומדת טענה כי בחומר הראיות קימות ראיות לכאורה המספיקות לשלב זה של ההליך לצורך מעצר עד תום ההליכים.

ראה: עמ' 8 לפרו' החל משו' 32 ואילך.

ב"כ המבקשת הפנתה לראיות המרכזיות, המעידות על כך, כי המשיב הוא זה שאכן נהג ברכב כמו למשל:

1. האמור בהודעתו של **פארס** אשר נסע עם המשיב וישב במושב האחורי בה הוא מספר כי המשיב הוא זה שנהג וכי כאשר עצרו התחלפו הנהגים **וסולימן** עבר למושב הנהג.

זאת ועוד כאשר הגיע השוטר המשיב מסר לו שסולימאן הוא זה שנהג. (שורות 13 ו- 14 להודעה).

פארס חזר על גרסתו גם בשלב מאוחר יותר בהודעתו וציין כי הרכב שייך למשיב. (שורות 22-23 להודעה).

כשנשאל היכן ישב **סולימן** כשיצאו מתל - אביב השיב פארס, כי סולימאן ישב ליד הנהג הוא המשיב ולאחר שנעצרו התחלף **סולימן** עם המשיב.

2. ב"כ במבקשת הפנתה למזכר של רמ"ח מר רוני משיח מיום 21/1/18 בו ציין כי הציע **לפארס** לבצע עימות עם המשיב, ממנו עולה כי **פארס** חוזר על גרסתו כי המשיב הוא זה שנהג וכי המשיב בקש **סולימן** לטעון כי **סולימאן** הוא זה שנהג.

ב"כ המבקשת מאשרת כי אכן **פארס** סרב לבצע את העימות אך זאת בשל הנסיבות שפורטו במזכר.

לשאלת בית המשפט בעניין עמדת ההגנה בנקודה זו ולפיה היא מצביעה על חולשה בראיות השיבה התובעת המלומדת כי טענה זו מן הראוי כי תתברר בהליך העיקרי ולא בשלב הראיות לכאורה.

3. באשר למזכרו של השוטר **גל יעיש** השיבה ב"כ המבקשת בהגינותה כי אכן הוא לא ברור באשר הוא לא מפרט את שם הנהג שראה וכי כפי הנראה הדבר נבע בשל היותו עסוק באבטחת הניידת.

4. התובעת המלומדת טענה כי ראייה נוספת חשובה אותה יש לקחת בחשבון היא **העובדה כי הרכב שייך למשיב.**

באשר לעילת המסוכנות:

לטענתה עילה זו מתקיימת בעניינו של המשיב הן לאור העובדה כי נהג ביותו פסול למשך 36 חודשים וזאת ביוזעין כאשר לחובתו מאסר מותנה לצד 20 הרשעות קודמות הכוללות נהיגה בפסילה בשכרות ללא רישיון נהיגה, עבירת שכרות נוספת משנת 2013 ועבירות נוספות.

מדובר בנהיגה בזמן פסילה בפעם השלישית.

כמו כן, למשיב עבר פלילי הכולל עבירות סמים, נהיגה בשכרות - (2014), הפרעה לשוטר איומים.

באשר לחלופות מעצר:

בעניין זה טענה התובעת המלומדת ובצדק כי הבסיס לכל חלופה הינו מידת האמון שבית המשפט נותן בנאשם וכי עברו של המשיב מצביע על כך כי לא ניתן ליתן בו אמון, מה גם, שלא התקבל עדיין תסקיר בעניינו.

תיק החקירה הועבר פעם נוספת לעיונו של בית המשפט כאמור.

המלצת בית המשפט:

לאור התרשמותי מקיומן של ראיות לכאורה ובהעדר חלופות מעצר, הוצעה לצדדים המלצת בית המשפט להמתין לתסקיר המעצר, המלצה זו נדחתה על ידי ההגנה ועמדת ההגנה הייתה כי המשיב מבקש לדון בבקשה באותו יום.

על אף עמדת ההגנה סברתי כי יהיה זה נכון לקבלת תסקיר מעצר טרם החלטה סופית בבקשה, כאשר המשיב נותר במעצר עד לקבלת התסקיר בעניינו.

דין והכרעה:

בבקשת המעצר צוין כי הוגש כתב אישום נגד המשיב לרבות פירוט של נסיבות האירוע ונסיבות לעניין מסוכנותו.

בהגשת כתב אישום מצהירה המבקשת כי יש בחומר הראיות ולו יסוד סביר להרשעה, אך ברור כי ראיות אלה עדיין טעונות הוכחה בהליך העיקרי ברמה של מעבר לכל ספק סביר.

ואולם יודגש ומבלי להקל ראש עם טענות ההגנה, כי אין עסקינן בהליך העיקרי אלא בהליך של דיון בבקשת מעצר עד תום ההליכים ומשכך יש לבחון אותן ברמה הלכאורית הנדרשת לשלב זה הן כמצוות המחוקק והן כמצוות ההלכה הקובעת.

לאחר שעיינתי ובחנתי את חומר הראיות בתיק והפסיקה, הגעתי למסקנה כי בתיק קיימות ראיות לפחות ברמה הלכאורית לשלב הזה של הדיון ובזהירות הנדרשת אומר שאף מעבר לכך.

לעניין רמת הראיות הנדרשת לשלב זה, רבות נכתב בפסיקה ידועה.

מפנה בעניין להלכת בעניין שלמה זאדה בבש"פ 8087/95.

זאת אני קובעת הן ביחס לטענה כי המשיב הוא זה שנהג ברכב והן באשר ליתר העובדות והעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ברכב המשיב נסעו במועד האירוע 3 אנשים, המשיב עצמו ושני נוסעים אחרים, האחד פארס והשני סולימן.

אין מחלוקת כי פארס ישב במושב האחורי ואילו המשיב והנוסע סולימן ישבו בחלק הקדמי.

המחלוקת העובדתית בין ההגנה לבין התביעה נסובה בשאלה מי נהג ברכב.

משלושת הנוסעים ברכב המשיב, נגבו עדויות במועדים שונים, כאשר המשיב טוען כי לא נהג ברכב, סולימן מפליל את עצמו וטוען כי נהג ברכב אך שומר על זכות השתיקה במרבית עדותו ואילו פארס חוזר וטוען כי המשיב הוא זה שנהג ברכב.

בחומר הראיות מצויות ראיות נוספות המחזקות את עדותו של פארס ומחלישות דווקא את גרסאותיהם של המשיב וסולימן.

כמו למשל דו"ח הפעולה של השוטר רחאל המתאר באופן מפורט את האירוע והכולל ציון פרטים שנמצאו מאוחר יותר כנכונים וזאת גם מהעולה מעדותו של פארס בין היתר בעניין התחלפות הנהגים והכובע אותו חבש סולימן וכן ממזכרו של

רמ"ח רוני משיח בעניין העימות שהוצע לפארס והמצוין בו.

ומן הכלל אל הפרט:

הראיה הראשונית בחומר החקירה על פי הסדר הכרונולוגי הינה דו"ח הפעולה של השוטר רחאל מיום 21/1/18 בו מצוינת שעת תחילת אירוע שעה 03:01 ואשר נחתם על ידו בשעה 03:47, הדו"ח מפרט את השתלשלות האירוע באופן מפורט וכולל פרטים אשר יש בהם כדי להוות את אותה תשתית ראייתית מספקת לשלב זה המלמדת כי המשיב הוא זה שנה ג ברכב.

השוטר רחאל מציין כי נסע במקביל לרכב והבחין דרך חלון ימני של רכב המשיב אשר היה שקוף לחלוטין בבעל הרכב **ולידו יושב מישו עם כובע.**

רחאל כרז לרכב לעצור וכשנעצרו הנוסע שישב ליד המשיב נכנס לדלת הנהג וישב בכסא.

עולה מכך, כי רחאל ידע להבחין בין הנהג לנוסע עוד בטרם התחלפו שכן הנוסע שישב ליד הנהג חבש כובע.

השוטר רחאל ציין כי הינו דובר ערבית ושמע את המשיב אומר לנוסע - סולימן אל תפחד אל תגיד שאני נהגתי תהרוס לי את החיים.

עדות זו נתמכה הן בדברים שמסר פארס לשוטר רחאל במהלך האירוע כפי שמצוין בדו"ח הפעולה והן בהודעתו במשטרה שנגבתה ממנו ביום 21/1/18 ואשר תחילתה בשעה 06:44.

השוטר רחאל מציין בדו"ח כי במושב האחורי ישב הנוסע פארס אשר מסר לו כי המשיב והנוסע התחלפו וכי המשיב שתה אלכוהול והוא מעשן ניס גייז.

השוטר רחאל מציין בדו"ח כי פארס בקש ממנו שלא יגיד שאמר את הדברים, אחרת המשיב יגיד זאת לאביו של פארס.

עוד מציין השוטר רחאל כי אכן עשה למשיב בדיקת נשיפון ונמצאו ויצאה תוצאה של 180.

בבדיקה שערך התברר כי המשיב הוא בעל הרכב וכי הוא פסול מלנהוג.

מצוין כי המעורבים הזדהו על פי תעודת זהות ותמונה.

אכן לא מצוין בדו"ח צמד המילים "קשר עין רצוף" אך מהעולה בדו"ח נראה כי בפועל השוטר רחאל היה בקשר עין רצוף עם המעורבים לאורך כל האירוע ולא אבד את קשר העין ולו לרגע.

השוטר רחאל מצוין כי נסע במקביל למשיב, זהה אותו כאמור לעיל ואף הבחין בנוסע לידו שחבש כובע.

יתירה מכך, עוד טרם גביית העדות מפארס במשטרה, מצוין השוטר רחאל בדו"ח הפעולה את דבריו של פארס לפיהם המשיב הוא זה שנהג וכי המשיב שתה אלכוהול עובר לנהיגתו.

נראה כי כבר עתה על פניו ניתן ליתן בגרסתו של פארס אמון וזאת בין היתר גם לאור העובדה כי אכן בבדיקת הנשיפון שנעשתה למשיב יצאה תוצאה של ריכוז של 180 מיקרוגרם אלכוהול שנמצאו בגופו כאמור לעיל.

מדובר כאמור בפרטים מוכמנים אשר כפי הנראה היו בידיעת פארס בלבד.

כבר בדו"ח הפעולה כאמור לעיל מצוין השוטר רחאל את העובדה כי פארס מסר לו כי הוא חושש מהמשיב ומבקש מרחאל לא לספר כי מסר את הדברים לגבי המשיב.

האמור בדו"ח נתמך גם במזכרו של העד רוני משיח ומכך עולה כי ראיות התביעה משתלבות ומחזקות האחת את השנייה את האמור בדו"ח הפעולה הן את האמור בעדותו של פארס.

אינני מקבלת את עמדת ההגנה בעניין סירובו של פארס לבצע עימות, כאילו יש בכך כדי להחליש את האמור בהודעתו, נהפוך הוא.

העד חושש לחייו אך הוא מעדיף לקחת סיכון לחייו מאשר להסתכן בשיבוש הליכים כפי שעולה מהודעתו של הנוסע סולימאן אשר נכנע כפי הנראה לאיומיו של סולימן, הפליל את עצמו והעדיף להסתכן בשיבוש הליכים מאשר לסכן את חייו.

הדעת נותנת כי אדם סביר יעדיף להסתכן בשיבוש הליכים מאשר לסכן את חייו. הסיכון אותו לקח פארס בהצטרף הראיות האחרות בתיק, יש בו דווקא כדי להשלים את התמונה ולפיה יש מקום דווקא ליתן אמון בגרסתו כי המשיב הוא זה שנהג ברכב.

בהודעתו בשלב מאוחר לדו"ח הפעולה של השוטר רחאל חוזר פארס על הדברים שמסר לו בזמן האירוע, הן לעניין העובדה כי המשיב הוא זה שנהג ברכב, ההתחלפות בין המשיב לסולימאן וכן מוסר גרסה בעניין הכובע ולפיה מי שחבש

כובע היה סולימן ולא המשיב.

נראה לי כי די באמור לעיל די כדי להוות את אותה תשתית ראייתית לכאורית הנדרשת לשלב זה של הדיון, אך על מנת שלא אצא פטורה ובלא כלום אוסיף ואציין כדלקמן:

הודעתו של פארס:

כאמור מפארס נגבתה הודעה ביום 21/1/18 שעה 06:44.

בהודעתו מוסר פארס באופן מפורט את פרטי השתלשלות האירוע מתחילתו ועד לשלב בו נעצרו על ידי השוטר.

בתחילת החקירה נשאל אם הוא מבין עברי והשיב כי הוא מבין אך אינו יודע לקרוא.

עובדה זו המצויינת בגילוי על ידי החוקר יש בה אף היא כדי ליתן אמון באשר לדברים שנכתבו בהודעה כי אכן נאמרו על ידי העד פארס.

עוד מציין החוקר כי החקירה תתנהל בערבית.

יש לציין ולהדגיש כי פארס לא נחקר כחשוד אלא כעד.

באשר לטענה אפשרית בעניין קבילות ההודעה, זאת לאור הדרישות הקבועות **בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002**, הרי שמגבלות החוק אינן חלות על הודעתו.

יחד עם זאת, לא נעלמה מעיני טענת ב"כ המשיב בעניין הפגם בהודעה.

בעניין זה, מבלי לקבוע מסמרות ובזהירות הנדרשת אכן מוטב וראוי היה כי העדות תירשם בערבית בשפה בה התנהלה, יחד עם זאת התרשמותי הינה כי לאור הצטברותם של מכלול הראיות כעולה מתיק החקירה כי המשיב הוא זה שנהג ברכב, הרי שמקומה של הטענה אם בכלל להתברר בתיק העיקרי, מה גם שהעד יוכל להיחקר בחקירה נגדית בבוא העת על ידי ההגנה בהליך העיקרי בדבר הדברים שנרשמו בהודעתו ואופן גבייתה.

חיזוק לעדותו של פארס ניתן למצוא גם בפרטים מוכמנים נוספים אותם מסר בחקירה ואשר לא היו יכולים להיות בדיעתו של השוטר.

פארס מוסר כי שאל את המשיב אם הוא יכול לאסוף אותו מאזור התחנה המרכזית לכיוון ביתו בכסייפה .

המשיב ענה לו בחיוב וציין כי הוא נמצא בדרום תל-אביב ויש ברצונו לגנוב אופניים חשמליות.

המשיב בקש ממנו לעשות סיבוב ברגל ולבדוק האם אכן ניתן לגנוב אופניים ואם כן המשיב יביא את הרכב.

מאחר ולא נמצאו אופניים הם חזרו לרכב ונסעו לכיוון ביתם.

ראה: עמ' 1 להודעה החל משו' 7.

בנקודה זו יוער כי במסירת הפרטים הנ"ל פארס למעשה מסתכן ומפליל את עצמו בניסיון משותף עם המשיב לגנוב אופניים ולמעשה גם בכך יש כדי להוות חיזוק ולתן אמון בגרסתו ויש בכך כדי ללמד כי הוא דובר אמת.

בהמשך הודעתו מוסר פארס כי המשיב עצר בתחנת דלק וקנה אלכוהול תוך שהוא מוסר פרטים מדויקים הן באשר לסוג המשקה ולכמות: "**בקבוק גרגוס, קרח ו-7 XL**" וכי בדרך סולימאן והמשיב שתו.

מעדותו עולה כי המשיב נהג ברכב עוד לפני שנעצר על ידי השוטר.

בעמ' 1 להודעה החל משו' 14 מתאר פארס כי לאחר שירדו לכביש 20 השוטר סמן להם לעצור וכי הוא ישב במושב האחורי ואילו המשיב נהג וכי בזמן שעצרו התחלפו, המשיב הוא חמד עבר בתחילה לאחור לידו וסולימאן עבר למושב הנהג ולאחר מכן המשיב עבר מאחורה לקדימה.

כאשר השוטר הגיע ושאל מי נהג המשיב ענה והשיב כי סולימאן הוא זה שנהג.

עוד מציין פארס כי השוטר עשה להם בדיקה.

בעמ' 2 להודעה ש' 22-23 חוזר כאמור פארס על גרסתו ולפיה המשיב הוא זה שנהג ברכב.

בהמשך כשנשאל פארס בחקירתו לסיבת ההתחלפות, מסר כי סולימאן שאל את המשיב אם יש לו רישיון, וכשזה האחרון השיב בשלילה בקש סולימאן להתחלף איתו, אך המשיב סרב וטען כי סולימאן אינו מכיר את הדרך וכשיגיעו לצומת כאסם יתן לו לנהוג כי יש שם שוטרים סולימאן הסכים, המשיב וסולימאן שתו את הבקבוק ואז המשיכו.

ראה: עמ' 3 להודעה החל משו' 22.

מעדותו של פארס עולה תמונה ברורה כי עסקין במשיב פורע חוק המזלזל באופן בוטה ומכוון ברשויות האכיפה המנהל אורח חיים עברייני בכל צעד ושעל, תוך שהוא משדל ומסבך גם אחרים במעשיו ולמעשה לא ניתן ליתן בו כל אמון.

הסניגור המלומד טען כאמור כי קיימת סתירה בין דו"ח הפעולה של השוטר רחאל לבין עדותו של פארס באשר לאופן בו

הורה להם לעצור.

אינני סבורה כי מדובר בסתירה מהותית אשר יש בה כדי לכרסם בראיות בשלב זה של הדיון.

בזהירות הנדרשת ומבלי לקבוע מסמרות אף אוסיף ואומר כי שתי האפשרויות יכולות להתקיים זו לצד זו והן אינן גורעות זו מזו.

העובדה שהשוטר בחר להשתמש במילים "**כרזתי**" אינה גורעת מעדותו של פארס כי השוטר סמן להם לעצור שכן כריזה הינה סוג של סימון שמשמעותו בין היתר סימון לעצור.

האפשרות כי השוטר גם סמן אך לא ציין זאת גם היא לא גורעת או מכרסמת בראיות שכן כך או אחרת המשיב הבין כי עליו לעצור את רכבו וכך אכן היה, מכל מקום וזה העיקר טענה זו אין לה לטעמי מקום בשלב זה של הדיון שכן אין בה כדי לכרסם בדיון של הראיות לכאורה הקיימות בתיק.

הודעת המשיב:

המשיב נחקר ביום 21/1/18 שעה 04:34.

בהודעתו הוא מוסר כי הרכב שמספרו 9750 682 הוא אכן רכבו וכי הוא בשלילה .

מפנה לעמ' 1 להודעה החל משו' 1.

כשנשאל מי היה ברכב השיב : אני ונהג חבר שלי סולימן.

המשיב לא מוסר מיוזמתו כי היה נוסע נוסף ברכב, הוא פארס אלא רק לשאלת החוקר הוא מאשר כי אכן ישב בחור ורק בהמשך לשאלה נוספת של החוקר הוא מוסר כי שמו פארס.

מפנה לעמ' 2 להודעה החל משו' 15.

עדות זו הינה מיתממת ומצביעה אף היא על שיבוש הליכים לאור השתלשלות האירוע כפי שמסר פארס בעדותו כמו גם לאור העובדה שפטרס מסר בעדותו כי הם קרובי משפחה.

המשיב נשאל מדוע נהג בפסילה ועל כך השיב כי לא נהג.

המשיב נשאל היכן ישב פארס ועל כך השיב, מאחור. ראה: עמ' 2 להודעה שו' 51 .

בכך יש כדי לחזק את עדותו של פארס אשר מסר מלכתחילה ולאורך כל הדרך כי ישב מאחור.

כשהוטח בפניו כי פארס מסר כי הוא זה שנהג הכחיש ומסר כי סולימאן הוא הנהג שלו.

כשנשאל היכן היו עובר לאירוע מסר כי היו בתל-אביב וגם בעדות זו יש כדי לחזק את עדותו של פארס.

המשיב נשאל מי היה עם כובע ועל כך השיב כי לא היה עם כובע אלא הנהג, דהיינו מי שלטענתו נהג הוא סולימאן.

מפנה לעמ' 2 להודעה שו' 57.

המשיב עומת בהמשך חקירתו עם דו"ח הפעולה בו צויין כי היה נוסע עם כובע אך חזר ועמד על גרסתו כי היה זה הנהג.

בעדות זו לעניין זהות חובש הכובע יש כדי לחזק את עדויותיהם הן של השוטר רחאל והן את עדותו של פארס כאמור לעיל.

השוטר רחאל מסר בדו"ח הפעולה כי הנוסע שישב ליד הנהג חבש כובע, זאת גם מסר פארס בעדותו.

המשיה מסר בהודעתו לשאלת החוקר כי אין לו ביטוח חובה מזה כשבוע וכי יש ברצונו לעשות ביטוח.

מפנה לעמ' 2 להודעה שו' 64 .

הודעת מר סולימאן אלטורי:

העד נחקר ביום 21/1/18 שעה 05:09 באשר לאירוע נשוא כתב האישום כאשר הוא נחקר תחת אזהרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה.

העד אינו מופיע כאמור בטענת ההגנה ברשימת עדי התביעה בכתב האישום המיוחס למשיב.

העד אמנם מסר בהודעתו כי הוא זה שנהג ברכב כאשר השוטר עצר אותם וגם לפני כן כל הזמן מתל אביב, אך ברוב מהלך חקירתו בחר בזכות השתיקה תוך שימוש במניפולציות שונות ומשתולל, כאשר לטענתו הוא חייב לקחת כדורים.

כך למשל, כאשר נשאל מדעו הוא מגן על המשיב עצם עיניו ושתק ובהמשך כשנשאל כיצד הוא מסביר זאת שנהג כאשר

לטענתו לפי כן לא ישן יומיים שתק .

מפנה לעמ' 3 בהודעת העד החל משו' 43 ואילך.

שתיקתו יש בה כדי ללמד על חוסר מהימנותו באשר לזהות הנהג.

ואולם העד נשאל האם היה עם כובע השיב בחיוב תוך שהוא מוסיף ומחדד כי הוא כל הזמן עם הכובע על הראש.

מפנה לעמ' 2 להודעה החל משו' 11 .

עדותו של העד עצמו בנקודה זו בהצטרפותה לעדויות האחרות יש בה כדי ללמד כי המשיב הוא זה שנהג ברכב ועדות זו יש בה כדי לספק ולו את הרמה הלכאורית הנדרשת לשלב זה ובזהירות הנדרשת אף מעבר לכך, גם אם נפלו פגמים מסוימים בחקירה כפי שטוען הסניגור.

בעניין זה ועל אף שאין הדבר דרוש לעת הזו ניתן לאמץ את הכלל בדבר "פיצול העדות" וליתן אמון בעדותו לעניין הכובע ולדחות את עדותו ולפיה הוא זה שנהג ברכב ולא המשיב.

המשיב טען כי סולימן הנהג שלו אך לא מסר כל פרטים מעבר לכך, האם מדובר בשירות בשכר או אחרת? היקף המשרה ועוד, כמו כן סולימן עצמו לא מסר בעניין זה דבר אלא רק טען כי באותו יום הוא זה שנהג.

ב"כ המשיב טען כי סולימן אינו מופיע ברשימת עדי התביעה, עובדה זו על אף שטרם נתנה לגביה עמדת המבקשת אין בה לטעמי כדי לכרסם בשלב זה ביתר הראיות והעדויות המצויות בתיק, ייתכן והדבר נגרם בשל שגגה בהדפסה וייתכן כי מדובר בשיקולי תביעה שכן אז ההגנה גם רשאית לזמנו כעד הגנה מטעמה.

כך או כך, העד אינו מעיד בשלב זה, הדבר עוד ניתן לתיקון שכן ההליך בתחילתו ומכל מקום אין בו כדי לכרסם בקיומן של הראיות האחרות המלמדות כי המשיב הוא זה שנהג ברכב.

מזכרו של גל יעיש :

אכן מזכרו אינו ברור וב"כ המבקשת בהגנותה אף הסכימה כי הוא אינו ברור, אך גם בכך אין כדי לגרוע מקיומו של "היש האחר המצוי בחומר הראיות בתיק החקירה ממנו עולה כי קיימות, גם קיימות ראיות לכאורה אשר מצביעות על כך כי המשיב הוא זה שנהג ברכב ודי בכך לשלב זה של הדין.

מזכרו של רמ"ח מר רוני משיח מיום 21/1/18 :

עמוד 15

כאמור במזכר זה מתעד העד כי הציע לפארס לבצע עימות עם המשיב, אך פארס נלחץ מאוד ומסר כי אם המשיב ידע מה שמסר הוא יהרוג אותו וידאג לשים לו כדור בראש וכי המשיב הינו עבריין.

יודגש כי פארס לא חזר בו מגרסתו אלא נמק מניעיו אשר גם בהם יש כדי ללמד על אורחות חייו של המשיב וכפי שכבר צויין לעיל אינני מקבלת את עמדת ההגנה בעניין זה.

באשר לגרסתו של פארס אוסיף ואומר כי ההגנה לא הצביעה על שום נימוק הגיוני מדוע פארס יבחר להפליל דווקא את המשיב ולא את סולימן שהרי אין טענה כי פארס נהג ברכב ואילו הן המשיב והן סולימן טוענים כי סולימן הוא זה שנהג ברכב.

המסקנה ההגיונית והמתבקשת לאור מכלול הראיות והנסיבות בתיק זה הינה כי יש ליתן אמון דווקא בגרסתו העקבית והחוזרת על עצמה של פארס ולו ברמה הלכאורית אשר למעשה מסכנת את חייו. סולימן אף הוא פחד מהמשיב אך העדיף למסור גרסה שקרית ולהסתכן בשיבוש הליכים מאשר לסכן את חייו.

לאור כל האמור לעיל הנני קובעת כי יש ראיות לכאורה כנגד המשיב ברמה הנדרשת לשלב זה של הדיון.

באשר לעילת המעצר :

מתקיימת גם מתקיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר, הן ביחס לעבירות המיוחסות לו בתיק זה ונסיבותיהן והן בשל מסוכנותו הניכרת הן מעברו התעבורתי, הכולל עבירות שכרות ו 2 עבירות של נהיגה בזמן פסילה כאשר זו לו השלישית לצד עבר פלילי גם אם מדובר בעבירה ישנה.

יש להדגיש את נסיבות האירוע מהן עולה כי בנוסף לעבירות התעבורה המיוחסות לו ניסה המשיב לשבש הליכים ולמנוע מרשויות האכיפה להגיע לחקר האמת תוך שהוא מבקש מהנוסע סולימן כי יטען שהוא זה שנהג ברכב.

עוד יש לציין את העולה מעדותו של פארס בעניין תוכנית המשיב לגנוב אופניים באזור התחנה המרכזית, אשר יש בו כדי ללמד כי המשיב הינו אדם מסוכן המנהל אורח חיים עברייני.

המשיב אף נמצא באירוע הנוכחי נוהג לאחר ששתה אלכוהול ובגופו יצאה תוצאה של 180 מיקרוגרם אלכוהול.

למשיב יוחסה כאמור באירוע נשוא תיק זה גם עבירה של נהיגה ללא ביטוח .

יודגש כי רק ביום 10/1/17 דהיינו: רק לפני כשנה, הורשע המשיב בבית משפט לתעבורה בתת"ע שמספרו 4380-06015 בו נגזרו עליו בין היתר 36 חודשי פסילת רישיון הנהיגה בפועל.

אמנם, יש ובכשלים ראייתיים גם אם אינם יורדים לשורשו של עניין ועדיין עומדים בדרישת הלכאוריות המספיקה לאותו שלב כדי להשפיע על האופן בו תבחן עילת המעצר וקיומה של עילת מסוכנות, אך הנני קובעת כי יש במכלול הראיות בתיק זה כפי שפורטו לעיל והן בבקשה הן הישירות והן הנסיבתיות ובהצטרפותן יש כדי להצביע בהכרח גם על קיומה של עילת המסוכנות בעניינו.

הנה כי כן, בנסיבות האירוע לצד עבר תעבורתי ופלילי כמו גם אורח חיים מסכן נראה כי קיימת מסוכנות הנשקפת מהמשיב.

לעניין זה יפים דבריו של כב' השו' היימן מבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, בעניין **מדינת ישראל נ' אלישקוב בע"ח 44872-01-17** ולפיהם אין מקום לאבחנה בהיבט המסוכנות בין עבירות תעבורה לעבירות פליליות "רגילות" אחרות המסכנות את הציבור:

"כאן המקום לציין, ולא דווקא בהרחבה, כי יש לעתים בשאלת עילת המעצר עד תום ההליכים נעשית אבחנה בין עבירות פליליות "רגילות" לבין עבירות שהן עבירות פליליות שהן עבירות תעבורה. אני סבור שאין לערוך אבחנה שכזו. אני סבור שהמבחן איננו מבחן סרגל טכני. מבחן המסוכנות הוא מהותי ומשתנה בכל מקרה ובכל אדם ואדם, המבחן הוא לגופו של עניין" (עמ' 4 שו' 5-10).

מכאן, אני קובעת כי מתקיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב.

בחינת קיומה או היעדרותה של חלופת מעצר ראויה אם בכלל:

טרם בחינת קיומה של חלופת מעצר ראויה אם בכלל עולה לדיון השאלה האם מדובר במי שנתן ליתן בו אמון לצורך בחינת קיומה של חלופת מעצר אם בכלל.

אכן, ההלכה הפסוקה בעניין זה קובעת כי רק במקרים חריגים יעצר נהג עד תום ההליכים בעבירות תעבורה, כאשר בית המשפט צריך לשוות לנגד עיניו, אמצעים מידתיים, אשר בעטיים לא ישוב הנהג לנהוג, שהיא המסוכנות המובהקת בעבירות תעבורה.

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הן ביחס לחומר הראיות ונסיבות האירוע זאת לצד עברו התעבורתי ועל אף שנראה היה עוד טרם קבלת תסקיר המעצר כי לא ניתן ליתן במשיב אמון וכי מסוכנות המשיב איננה יכולה להתאיין באיזוק אלקטרוני או בחלופות מעצר אחרת מצאתי לנכון להמתין לתסקיר המעצר עליו הוחלט עוד בדיון הראשון, זאת גם בשל נסיבותיו האישיות אותן ציין.

תסקיר שירות המבחן:

תסקיר שירות המבחן התקבל לתיק בית המשפט רק ביום 13/2/18.

המלצת שירות המבחן הינה כי בהעדר מפקחים ראויים והסיכון העולה ממצבו של המשיב כמפורט בתסקיר אין הם ממליצים על שחרורו של המשיב ממעצר.

שירות המבחן מציין בתסקירו כי המשיב מוכר להם עוד מחקירות קודמות וכי המשיב אף הועמד בצו מבחן שהסתיים בחודש 12/17.

המשיב בן 40, תושב כפר קאסם, גרוש ואב ל- 3 ילדים בני 9, 5 ושנה וחצי שנשארו לדבריו במשמרתו.

המשיב מסר לשירות המבחן כי בתו הקטנה בת השנה וחצי סובלת מבעיות בריאות ועל רקע קשיים בתפקוד ההורי שלו ושל גרושתו הוצאה על ידי גורמי הרווחה בהסכמת המשיב למוסד טיפולי רפואי.

טרם מעצרו התגורר המשיב עם שני ילדיו בסמוך להוריו אך כיום בשל מעצרו ילדיו מטופלים על ידי אמו ואחותו.

לאורך השנים עבד המשיב כחשמלאי רכבים במוסכים שונים ומתיאוריו עולה כי טרם מעצרו עבד באופן לא יציב.

המשיב הינו בן זקונים מבין 11 אחים במשפחת מוצאו, משפחה בדווית מאזור באר שבע .

המשיב מסר כי לחלק מאחיו עבר פלילי וכי כיום כולם נשואים ומנהלים אורח חיים תקין.

אביו של המשיב בשנות השמונים לחייו, סובל מבעיות בריאות, אמו בשנות ה- 70 לחייה, עקרת בית וסובלת אף היא מבעיות בריאות.

בהתייחס לנסיבות מעצרו, ניכר כי המשיב ממוקד במצוקת מעצרו וברצונו להשתחרר ושולל התנהלות בעייתית ותופס עצמו כקורבן באירוע.

המשיב מודע לפסילה בעניינו ולמאסר המותנה ולדבריו לא היה לוקח סיכון.

המשיב ביטא קושי סביב ההתמודדות עם המעצר, אם כי לא עלתה מצוקה חריגה והתמקד בעיקר במצוקה הרגשית סביב הניתוק והמרחק מילדיו והדאגה להם.

התרשמות שירות המבחן, זאת גם על בסיס ההיכרות המוקדמת עם המשיב, כי מדובר באדם שמצבו אינו יציב.

לאורך היכרות שירות המבחן עם המשיב עלתה בעיית סמים במסגרתה הופנה לטיפול בקהילה וסיים טיפול גמילה שנמשך כשנה בהצלחה.

שירות המבחן הוא זה שהמליץ בזמנו על העמדתו בצו מבחן כאמור, אך במהלך התקופה עלו קשיים בשיתוף פעולה עימם ובמהלך צו המבחן אף נפתח לו תיק בגין עבירת אלימות נגד אשתו ממנה התגרש בהמשך.

המשיב מסר כי כיום הוא שומר על ניקיון מסמים ושלל בעיתיות ונזקקות להמשך טיפול בתחום ייעודי של התמכרויות.

שירות המבחן מתייחס לעברו התעבורתי והפלילי של המשיב ומציין כי המשיב התייחס לרקע בביצוע עבירות על חוקי התעבורה כחלק מהתנהלותו השולית בעבר ואילו התרשמותם הינה כי הדבר מבטא קושי בהצבת גבולות לעצמו, התנהלות אימפולסיבית והיעדר יכולת לבחון השלכות התנהלותו.

להערכת שירות המבחן לסנקציות העונשיות הקודמות בתחום התעבורה לא הייתה השפעה מרתיעה וממתנת, גם כאשר לחובתו עומד ותלוי מאסר על תנאי חב הפעלה.

נוכח האמור התרשמות שירות המבחן הינה מסיכון להמשך התנהגות שולית בתחום התעבורה.

המשיב ציין כי ברצונו להשתחרר למעצר בית בביתו שבכפר קאסם בפיקוח אחיינו ואחותו ושלל מעצר בפיקוח אלקטרוני, שכן בעבר היה עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני ואינו מעוניין בכך היום.

שירות המבחן יצר קשר עם המפקחים, אך אלה מסרו כי הינם עובדים וכי לא יוכלו להיערך לכך ולאחריות הכרוכה בכך.

לסיכום שירות המבחן אינו בא בהמלצה חיובית ואינו ממליץ על שחרור המשיב ממעצר.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי אכן נסיבות חייו של המשיב קשות הן ואלה לא נעלמו מעיני כלל וכלל.

ואולם, קשות ככל שיהיו נסיבות חייו של המשיב, לא מצאתי לנכון לקבוע כי יש בהן כדי לגבור על חוסר האמון במשיב ועל האינטרס הציבורי בשמירת שלום הציבור כאשר עסקין במשיב אשר העבירות המיוחסות לו משקפות זלזול מוחלט בחוק ובגורמי אכיפת החוק.

יתירה מכך המשיב עצמו שלל מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני והמפקחים אותם הציע סרבו לקחת אחריות עליו וכפי הנראה לא בכדי.

מן הראוי היה כי המשיב ייתן דעתו לנסיבות חייו הקשות ולהשלכות העתידיות להתנהגותו העבריינית טרם ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

המשיב התעלם באופן גס ובוטה מהסכנה הברורה והמיידיית הנשקפת מנהיגתו בהיותו פסול ובכך התעלם מהכרעה שיפוטית שפסלה אותו מלנהוג תקופה ארוכה.

לא זו אף זו, גם המאסר המותנה חב ההפעלה בן 12 חודשים לא היה בו כדי להרתיעו וגם לא העובדה כי הוא נוהג ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה תקף, לכך מתווספת העובדה כי ניסה לשבש הליכים.

לעניין חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה מפנה לדברי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 665/11 אבו עאמר נ' מד"י מיום 12/12/10.

בבש"פ 2234/13 דוד נחמני נ' מ"י קבע כב' הש' מלצר:

"כפי שנקבע שוב ושוב בהחלטותיו השונות של בית משפט זה, הפרמטר החשוב ביותר לצורך שחרור של נאשם לחלופת מעצר הוא מידת האמון שנותן בו בית המשפט"

סבורני כי המשיב אינו ראוי לאמון זה ומשכך בנסיבות אלו מוצדק מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

לא נעלמה מעיניי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המשיב, אך גם לאחר בחינת הראיות אשר לטענת המשיב יש בהן כדי לתמוך בגרסתו עמדה המבקשת בנטל המוטל עליה בשלב זה כפי שפורט לעיל, מה גם שבעניין **ב"ש 727/83 בעניין אפרים בן יצחק ברדה - נ/1**, בסיכומי של דבר בית המשפט הנכבד הורה על מעצר המשיבים עד לתום ההליכים.

אשר על כן אני מורה על מעצרו של המשיב וזאת עד לתום ההליכים בעניינו.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ח, 14 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.